

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Nagy Jenő*

Cím: *Népörség vagyok*

Forrás: *Virradat*

Bp 1918. nov. 10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

355.351.5

Hely

Idő

'1918'

Személy

Helyszám

Népörség vagyok

Kedden este későn mentem haza és az utcákon nagy csodálkozásomra fegyveres őreket láttam a házak előtt.

— Mi ez? kérdeztem, mivel az utóbbi napokban hál' istennek fontosabb dolgokkal voltam elfoglalva a rendeletek olvasásánál.

— Népörség. Majd te is így fogsz posztolni lakásokat előtt. És megmosolyogtuk az őreket. A kövér, világéletében untauglich igazgató urat, aki most katonásan fordul és minél energikusabban igyekszik lépni. Még a másikat, kopott ruhás, girhes fiatal hivatalnokot, aki nagyobb hitelesség okáért a „Nemzeti Tanács biztos” című vörös cédulát is karjára akasztotta, mellén villanylámpa lóg, övében talán mérgezett törököt és handzsárokat rejteget.

Másnap reggel megtisztelt látogatásával a házmester ur.

— Ön ma éjjel 12—2-ig tartozik őrt állani. Háromnegyedtizenkettőkor be fognak kopogtatni lakásába és éjfélkor köteles átvenni a fegyvert és kiállani.

Egész nap szörnyen izgatott voltam, tizszer is elmagyaráztam magamnak tiszt ismerőseim által a Manlicher kezelését, este kivételesen már két óraker hazamentem és lefeküdtem, de nem tudtam aludni.

Bezörgettek, felkeltem, újra kioktattak és én kiállottam a rosszul világított, nagyon csendes Dembinszki-utcába.

Milyen nagy köd van és be' sötétek az ablakok. Alszik az utca.

Ni, a szomszédház harmadik emeletén még világosság van egy szobában. Ki dolgozhat, mit dolgozhat, ilyen későn?

Fázom, járkálni kezdek.

Most egy ember jön a körut felől, lassan jön, kicsit kacszázik, elhalad mellettem, alaposan megnéz, mosolyog.

Távol egy elkésett vonat füttyül. Konflis zörög a harmadik utcában.

Miért kell nekem most kint állani? Unalmas és katonák, most hazaszabadult, sokat kinlódott kintetés nélküli hősök, mennyiszer posztoltak távoli harctereken, mozdulatlanul, ellenséges golyót várva, reflektorok fénykévéjében a halál tőszomszédságában.

Rám nem leskelődnek olasz és szerb előőrsök

és szuronyai, hosszú négy esztendő alatt nem keltem a katonáéknak, most mégis puskát akasztanak satnya vállamra és rossz tudóm fuldoklik a sűrű ködben.

De jól van így, bizom azokba, akik parancsolnak, puhány városi életünk kis kellemetlenségei be' parányiak mások áldozatai mellett.

Már állhatok kint másfél órája. Megnézem órámat, Jézus Mária, mégcsak fél egy. De lassan mulik az idő.

Népörség, több, mint a háboru elején kitört polgárörségnek keresztelt felbuzdulás, de talán kevesebb mint a negyvennyolcas nemzetőrök.

Hogy irigyeltem szegény szép apámat, akinek mint nemzetőr főhadnagynak módjában volt 48-ban megszaladni Visónál az orosz katonák előtt.

Vajjon nekem módomban lesz-e mostani házőrő eb mivoltomat dicsekedve emlegetni majd

az unokáinknak?

Most megint emberek jönnek az utcában. Dübörögve rohan el a szomszéd utcában egy teherautó. Fáradt katonák jönnek a pályaudvartól.

De régen nem unatkoztam ilyen jóízűen. Füttyülni kezdem a Carmen torreador-indulóját.

Egy ember becsönget a házunk kapuján. Nyomdász.

— Mi újság elvtárs?

Elmondja az éjféltáni szenzációkat. A németek bevonultak Tirolba, a Szerémségben már angolok vannak.

Végre beszélhettem valakivel, de jön a házmester, megint egyedül maradok.

Már csak egy kis negyedóra. Magamban számolni kezdek. Holnapi gondokon töprengök. Kezdek álmos lenni.

Kinyilik a kapunk. Felváltanak, be jó lesz visszabujni a melegágyba, nagyot aludni.

Holnap még jelentést kell írni éjszakai népörkődésemről.

Nagy Jenő